מַעֲשִׂיּוֹת שֶׁהָיוּ אוֹ שֶׁלֹּא הָיוּ – הָאֵם נַחְשָׁב אֲבִידָה ? – 1205

לאור הנלמד לעיל, לקמן כמה מקרים שדנו בהם פוסקים ? **לקמן השאלות ללא התשובות** ! נסה לענות על פי היסודות שלמדנו לעיל ?

שְׁאֵלָה בְּנִי חֵלֶק ב' (סיימון) עמ' תתקפו)507 באוצה"ח)

מעשה שהיה בישיבה שבאמצע ארוחת בוקר נתן בחור סכין לחבירו ע"מ שישמור לו בארונית הפרטית שלו וחבירו שכח את הסכין על השולחן הפועלים שמנקים השולחנות גללו המפה וזרקו לפח האם חייב לשלם...

האם לפנינו פשיעה ? אבידה ? גניבה ? אונס ? הגדרת שכחה ?

שו"ת דעת קניח, הרב אופיר שנג'י סימן שו

נשאלתי אודות מעשה שהיה באשה אחת שנתבקשה להעביר מעטפה שהיו בה דולר מניו יורק לישראל ואכן היא הסכימה לבצע שליחות זו חינם אין כסף ולקחה עמה את המעטפה שבכה"ג דינה לכאורה כשומר חנם (עיין בשו"ע חו"מ סימן קפז סעיף א ובסמ"ע שם ס"ק א ובסימן רצא סעיף ב ובשו"ת המביט ח"א סימן רצא ע"ש) והנה בעלותה על המטוס השני לכוון ישראל כי היתה עצירת ביניים ולאחר מכן היא עלתה על מטוס שני מצרפת לישראל היא שמה לב שמעטפה זו נשכחה בבית הנתיבות ביחד עם כל החפצים האישיים שלה שכללה אריזת מטרנה אוכל תינוקות וקצת טיטולים שהיו באותה שקית אישית שהיא שמה תמיד לידה, וכעת נפשה לשאול הגיעה האם היא חייבת לשלם לבעל המעטפה את סכום הכסף שהיה שם ונאבד או שהיא פטורה כדין שומר חינם שפטור מגניבה ואבידה כדאיתא בשו"ע שם בריש סימן רצא יש לציין שהיא ניסתה בכל אמצעי כזה או אחר למצוא את המעטפה...

מַעֲשֶׂה שֶׁהָיָה:

יהודי נתבקש להעביר מעטפת כסף מחו"ל לארץ (בחינם). בשכה התעופה במדריר היתה התראה לפצצה, והעצבנות היתה גדולה, בבידוק הבטחוני הנוסעים נדרשו להוציא כל מה שיש להם בכיסים וכו' ולהעביר לשיקוף / בדיקה. היתה שם מהומה גדולה והמעטפה נעלמה. הוא שם לב לחסרון המעטפה אחר שאסף את חפציו וכבר היה במטוס.

האם זו פשיעה ? אבידה ? גניבה ? אונס ?

דִּבְרֵי בְּנֵיהוּ לַ"ג עַ"ח

בדבר מה שנשאל באדם שנתן לחבירו כסף לקנות לו נעלים בארץ ישראל ולהביא לו אותם לחוץ לארץ וכן עשה שקנה לו אותם אמנם שכחם בשדה התעופה האם חייב לשלם לו את כספו בחזרה שנמצא שהפסידו את הכסף או דילמא הואיל והוא שומר חינם יש לפוטרו ?

והאם דומה למקרה הנ"ל ? האם היה מותר לוסע להשתמש בכסף ? האם הדין היה שונה אם שילם מכספו שלו וחבירו יחזיר לו ?

אַבְנֵי דֶּרֶךְ יד רכ"ה

באחד מבתי הספר התלמידים נמצאים בפרויקט השאלת ספרים ההורים משלמים בתחילת כל שנה סכום קבוע עבור כל ספרי הלימוד של אותה השנה ובסיום השנה התלמידים מחזירים למוסד החינוכי את הספרים. שני תלמידים הגיעו עם רבם ושאלו, אחד התלמידים מצא ספר לימוד הוא ניגש לספרן והלה בדק במחשב ע"י הברקוד שנמצא בגב הספר של מי הספר והתברר כי הספר שייך לתלמיד אחר מהכיתה. אותו תלמיד שמצא את הספר הניח לבינתים את הספר בתא לוקר שאינו נעול שלו וסיפר בערב לתלמיד שאיבד את הספר כי הוא מצא את ספרו, למחרת הספר לא נמצא בתא וכעת מבקש התלמיד שהספר אבד לו את עלות הספר מהתלמיד החבר שמצא ובקשו ממני דין תורה להכריע עם מי הצדק ? השבתי...

האם שמר כראוי ? האם פטור מדין אבידה ? האם חייב שבועה ? ומה הדין אם לא נשבע ? האם גיל הילדים משנה ?

הַגָּלָה נַא חֵלֶק ב' חו"מ יס' נח / הרב ניר אביב

ראובן מצא ארנק עם ארבעת אלפים ש"ח ופרסם בפורום האינטרנט הישובי שמצא אבידה וגם פרסם את הסימנים שמצא ארנק שחור עם סכום של ארבעת אלפים ₪. למחרת הגיע אליו שמעון ואמר לו שהוא האדם שאיבד את הארנק השחור עם ארבעת אלפים ש"ח ראובן ביקש ממנו שיתן סימנים נוספים ושמעון אמר שאינו זוכר וראובן סירב לתת לו את הארנק. שמעון פנה למשטרה והתלונן שנתן סימנים לראובן ולמרות זאת הוא מסרב לתת לו. המשטרה הכריחה את ראובן למסור לה את הארנק ונתנה נתנה את הארנק לשמעון. כעבור יומיים הגיע לוי ונתן לראובן את כל הסימנים של הארנק וראובן מודה שהארנק שייך ללוי. לוי טוען שראובן חייב לשלם לו משום שהוא אשם בכך שפרסם את הסימנים וראובן טוען שסך הכל ניסה לעזור וסירב לתת לשמעון אלא המשטרה לקחה ממנו בכח מי צודק ?

רמ"א חוֹשֶׁן מִשְׁפָּט הִלְכוֹת פִּקָּדוֹן סִימָן רִיצז סָעִיף א

(החזיר פקדון ע"פ ב"ד ואח"כ נודע שטעו, הנפקד פטור)

האם דומה למקרה של המשטרה לעיל ? מה הדין בשואל שחייב באונסין ? (תחי חושן אבידה פרק ג' הערה ע"ז).

הגר"א ציין למקור את דברי הירושלמי:

יְדִיד נֶפֶשׁ מַסֶּכֶת בָּבָא קַמָּא פֶּרֶק ו הֲלָכָה ז

רַבִּי יוֹחָנָן בַּעָא שְׁאֵל מַהוּ שֶׁיִּטְעֲנוּ לוֹ דָּבָר שֶׁאֵין רְאוּיִין לוֹ האם המפקיד יכול לטעון שהדבר הטמון היה יקר מאד, ואין זה מתאים לאדם עני שיהיה לו דברים כאלה, האם נאמן? עונה הירושלמי נִשְׁמָעִינָהּ מִן הַדָּא ננסה ללמוד מהמעשה הזה דְּאַרְיסֵיהּ דְּבָר זִיזָא אַפְקֵד גַּבֵּי חַד בַּר נַשׁ לִיטְרָא דְּהַב האריס של בר זיזי הפקיד ליטרא זהב אצל אדם אחד מִית מֵית בַּר זִיזָא וּמֵית אַרְיסִית דְּבַר זִיזָא מת בר זיזא וכן מת האריס שלו. אַתָא עוּבְדָּא קוֹמֵי בא המעשה לדין לפני ר׳ יִשְׁמָעֵאל בִּי ר״י בני בר זיזא טענו שהזהב היה של אביהם, ובני האריס טענו שהזהב היה שייך לאביהם. אָמַר ר׳ ישמעאל מָאן הוּא דְּלָא יֵדַע דְּכֹל מָאי דְּאִית לְאַרְיסֵיהּ דְּבַר זוּזָא אִינּוֹן מִי הוא שאינו יודע שכל מה שהיה לאריס של בר זיזא היה למעשה שייך לבר זיזא, ולכן יִתְיַיהֲבוּן לִבְנוֹי דְּבַר זִיזָא יינתן הזהב לבני בר זיזא. הַווּן לְבַר זִיזָא בְּנִין רַבְרְבִין וּבְנִין דְּקִיקִין היו לו לבר זיזא בנים מבוגרים ובנים קטנים אָמַר ר׳ ישמעאל יִסְבּוֹן רַבְרַבָיָא פַּלְגָא הגדולים יקבלו חלקם מיד וְכַד רַבּוֹ דְּקוּקַיָא יִסְבּוֹן פַּלְגָא וכאשר התינוקות יגדלו, הם יקבלו חלקם. דְּמָךְ נפטר רַבִּי יִשְׁמָעֵאל בִּי רַבִּי יוֹסֵי אַתָא עוּבְדָּא קוֹמֵי ובא הענין לפני רַבִּי חִיָּיה. אָמַר רבי חייא אֵין מִן הַדָּא לֵית ש״מ כְּלוּם מה ששמעו כולם שלאריס לא היה כלום משלו, אין בזה כלום, כי אדם עשוי שלא לפרסם עצמו מפני שחושש מעין רעה, ולכן יִתְיַיהֲבוּן לִבְנוֹי דְּאַרְיסָא ינתן הזהב לבני האריס.

א״ל מַרְיָה דְּפִיקְדּוֹנָא אמר הנפקד, זה שהזהב היה מופקד אצלו כְּבַר יָהֲבִית פַּלְגָא כבר נתתי חצי לבני בר זיזא בהוראת ר׳ ישמעאל א״ל אמר לו ר׳ חייא מַה שָׁנָּתַתָּה ע״פ ב״ד נָתַתָּה וּמַה שֶׁאַתָּה נוֹתֵן כלומר, החצי שנשאר ע״פ ב״ד אַתָּה נוֹתֵן.

מַהוּ דְּיֵימְרוּן בְּנוֹי דְּאַרְיסֵיהּ דְּבַר זִיזָא לְבְנוֹי דְּבַר זִיזָא יָבִין לוֹן מַה דְּנָסְתּוֹן כאשר בני האריס של בר זיזא יטענו לבני בר זיזא להחזיר להם החצי שכבר קבלו, אינם יכולים לטעון כך, כי בני בר זיזא יָכְלִין מֵימַר לוֹן יכולים לומר לבני האריס מַה שֶׁנַּעֲשִׂית עַל פִּי בֵּית דִּין נַעֲשָׂה. אבל השאלה היא מַהוּ דְּיֵימְרוּן דְּקִיקַיָא לְרַבְרְבַיָא נִיפְּלוֹג עִימָּכוֹן היתומים הקטנים שלא קבלו, יכולים לומר לגדולים, תתחלקו עמנו בחצי שקבלתם ; יָכְלִין מֵימַר לוֹן יכולים הגדולים לומר להם מְצִיאָה מָצָאנוּ.

א״ר יִצְחָק לֵית בֵּין רַבְרְבַיָא לְדְקִיקַיָא אין בין הגדולים לקטנים כלום ואין הקטנים יכולים לתבוע אותם לדין אֶלָּא כְּמִי שֶׁנִּיתַּן לָהֶן מַתָּנָה ומה שהגדולים קבלו זה כמו מתנה.

מִשְׁפְּטֵי תִּשְׁמוֹרוּ / הרב עֻזְרָא שָׁרִים סִימָן כ״ח

שאלה אדם מסוים ביקש להעביר לבנו הגר בעיר אחרת מחשב חדש וכן אלף דולר במזומן. פנה אותו האיש לידיד העובד בחברת שליחויות וסיכם עמו על משלוח המחשב לבנו תמורת תשלום כמקובל, לפני שיצא לדרך בקשו לעשות לו טובה ולתת לבנו כשיפגשהו מעטפה ובה כסף, השליח הניח את המעטפה על המחשב ונסע. כשהגיע לבית הבן נשא את המשלות בידיו. בחדר המדרגות הצר קיבל המחשב מכה וניזוק ואז הבחין השליח שהמעמפה נעלמה וטוען השליח שעל המחשב אף שהיה שומר שכר נחשב אונס ופטור. ועל הכסף שנאבד נחשב שומר חינם ופטור באבידה הדין עם מי ?

בָּרוּךְ שֶׁאָמַר חוֹ״מ סִימָן ע״ט

ראובן מסר מכוניתו לשמעון לשומרו בחינם ויחד עם זה היה מרשה לו מידי פעם ליסוע בה אך היה מוסכם ביניהם שדינו יהיה כשומר חינם וביום מן הימים נסע שמעון עם המכונית והחזירה למגרש החניה אך לא הפעיל את מערכת האזעקה ונגנב רכבו של ראובן והרכב לא היה מבוטח מה דינו של שמעון ה אם מה שלא הפעיל את האזעקה נחשב לפשיעה שחייב בה שומר חינם או כגניבה ואבידה שפטור בה שומר חינם ?

הִישַׁר וְהַטּוֹב ג׳ / הרב יִשְׂרָאֵל אַרְנוֹן

ראובן נסע מביתו, וביקש משמעון שישמור עבורו תכשיטים (בשווי 2,000 שקל), יחד עם תכשיטיו (השווים 3,000 שקל). כעבור כמה ימים נגנבו כל התכשיטים מביתו של שמעון. חברת הביטוח שילמה לשמעון את מלוא הסכום שנגנב (5,000 שקל). כשחזר ראובן לביתו ביקש את תכשיטיו או את ערכם, ושמעון מסרב לשלם לו, כיוון ששומר חינם פטור מגניבה ואבידה. מה הדין.

מותר לקבל מהביטוח בעד רכוש חבירו

ראשית - עלינו לברר האם כסף המגיע מהביטוח, הגיע בכשרות. דהיינו צריך לבדוק אם לפי חוקי הביטוח מותר לבקש תשלום גם עבור תכשיטי חבירו השמורים אצלו, ולא רק עבור רכושו הפרטי (כי אם אסור - הממון שברשותו הוא גזל, ויש להשיבו לחברת הביטוח). ואמרו מומחי ביטוח, שבחוזה הביטוח (פוליסה) הרגיל, כתוב במפורש שאחריות הביטוח היא בין על רכוש המבוטח, ובין על רכוש הנמצא במקום, והמבוטח אחראי עליו. יוצא, לכאורה, שהכסף שהגיע מהביטוח אינו גזל, כיוון שחברת הביטוח שילמה כל מה שהתחייבה.

הישר והטוב - ג / קובץ בית הוראה הישר והטוב / עמוד 219
הודפס מאוצר החכמה

אמנם העיר מו"ר מרן הגראי"ל שטינמן שליט"א, שהמשפט הזה המופיע בפוליסה אין כוונתו שהביטוח ישלם על כל מה שהשומר אחראי לשמור עליו ללא חיוב תשלומים, אלא הכוונה רק לחפצים שהמבוטח אחראי לשלם עליהם. אבל במקרים שהמבוטח קיבל רק חיובי שמירה ללא חיובי אחריות תשלום (כגון שומר חינם כבענייננו) - לגבי זה לא נזכר כיסוי בפוליסה. גם אין בזה הגיון, לכאורה, שהביטוח יכסה דבר שלא היה למבוטח הפסד ממנו (ואילו היו מנסחים את הפוליסה אחרת, למשל: 'אחריות הביטוח היא על כל החפצים הנמצאים בבית' - בוודאי שהיה ברור שהביטוח ישלם גם על נכסי המפקיד שנגנבו). לצורך הנידון נתעלם מהערה זו של מרן, ונניח שאין בעיות עם הכסף שנתקבל, וכל הבעיות הן האם לתת גם למפקיד את מה שנתקבל עבור תכשיטיו.

הישר והטוב - ג / קובץ בית הוראה הישר והטוב / עמוד 220
הודפס מאוצר החכמה

<u>וּוי הָעֲמוּדִים וְחִישׁוּקֵיהֶם לַד עַ' פַּפ</u>

אני מוכר מוצרי אוכל לתינוקות 'המכירה' היא במחיר הקרן ללא רווח אלא משמש כגמ"ח למי שנתקע ללא אוכל לתינוק בשעות שהחנויות סגורות יש לציין שאני לא בעל הבית אלא אני משמש בסך הכל כתחנה לגמ"ח, דהיינו שיש אדם שקונה כמויות גדולות של מוצרי תינוקות ויש לו סניפים בכל רחבי העיר שמוכרים את המוצרים ללא רווח. אם יחסר כסף בקופה אני צריך לשלם זאת מכיסי. באחד הימים לפנות בוקר התקשרה אלי אשה ואמרה שהתינוק שלה בוכה בבית וה'מטרנה' בביתה נגמר ומבקשת מאד אם אפשר להגיע לקנות מטרנה עבור בנה.

אמרתי לה שאיני יכול לפתוח את הדלת כיון שאני עדיין לבוש בבגדי שינה פיג'מה ולא נעים לי לפתוח כך את הדלת ולכן אני יניח את המטרנה מחוץ לדלת ותקח אותו משם. שאלה האשה וכיצד אשלם אמרתי לה שתניח את הכסף מתחת לשטיח על יד הדלת הנחתי את המטרנה מחוץ לדלת וחזרתי לישון בבוקר כשקמתי שכחתי לגמרי מהכסף וכך יומיים יצאתי מביתי הלוך ושוב והכסף נשמט מזכרוני לאחר יומיים נזכרתי מהכסף שאמור להיות מונח במפתן הדלת מתחת לשטיח הרמתי את השטיח והכסף איננו מסתבר שמנקה המדרגות הנכרי קנהו בקנין משיכה, כיון שלא ידעתי מי האשה כדי לשאול אותה אם באמת הניחה את הכסף ונגנב או שלא הניחה כלל החלטתי שאני פשעתי שלא לקחתי מייד ואשלם את הכסף 27 שקל מכיסי.

כעבור כמה חודשים דפקה האשה בדלת והיא אומרת לי שהיא האשה שקנתה לפני כמה חודשים את המטרנה לפנות בוקר, והוא הניחה מתחת לשטיח 50 שקל והיא כעת רוצה עודף...

<u>פְּסַקֵי הגרז"נ זצ"לְ כַּתְ"י</u>

שני בחורים עמדו בתחנה וחיכו לנסיעה, לאחד היתה מצלמה בידו וחבירו ביקש אותה ממנו, השואל הסתכל בתמונות שהיו במצלמה, ולאחר זמן המצלמה כבתה כיון שהסוללות (הנטענות) היו חלשות. כשהגיעה מונית הם עלו עליה, והשואל הוריד את המצלמה שהיתה תלויה עליו והניח את המצלמה על הספסל, וכשהגיעו ליעד נכנס בעל המצלמה כדי להביא כסף, וחזר ושילם לנהג המונית מבעד לחלון, והשואל יצא מהמונית, ושכח שם את המצלמה, והשאלה היא האם חייב לשלם.

אם חיובו של השואל הוא מדין שואל שחייב באונסין, הרי שהדין הוא ששואל אינו חייב באונסין אלא אם יש בהנאת השימוש שלו (או אפילו אם לא השתמש, שהיתה לו יכולת להשתמש) שווה פרוטה. המשאיל לא הגביל את השואל בדרך השימוש במצלמה והשואל היה יכול גם לצלם. ונראה, שהן הנאת ההסתכלות בתמונות והן האפשרות לצלם וכן השימוש בסוללות אין בהם שו"פ כיון שאנשים לא רגילים לקחת תשלום עבור שימוש שכזה, כיון ששימוש של שו"פ נמדד על פי מחיר השוק, ולא מקובל לדרוש תשלום על כך, ונמצא שמדין שואל אין לחייבו.

והגאון ר' שמואל סלנט (זה כתוב בהר צבי ומפורסם בירושלים) זצ"ל כשבחן ילדים בעץ חיים שלמדו פרק השואל היה שואל אותם האם מי ששאל כוס לשתות מים ונשברה לו באונס חייב לשלם את מחיר הכוס, וכוונתו היתה לומר, שכיון שהנאת השימוש בכוס אין בה שו"פ ממילא פטור לשלם ובהר צבי כתב הגרצ"פ, שמי בדואר ולקח מחבירו עט כדי לחתום עימה ולא מצא את חבירו והניח את העט אצל מנהל סניף הדואר והמנהל טוען שהחזיר את העט לבעליה ואילו הבעלים האמיתי טוען שלא קיבל, והתברר שהעט היא עט זהב, שהדין הוא שעצם המסירה למנהל היא פשיעה וכמו מי שמניח חפץ ברה"ר, כיון שאי אפשר לסמוך על המנהל.

אבל אין לחייבו מדין שואל שזה דומה לשואל לעשות מלאכה פחות מפרוטה

נראה, שהנחת המצלמה על מושב המונית הינה פשיעה, כיון שהיה צריך לשמור את המצלמה עליו[1] ועל פשיעה ניתן לחייבו כמו כל שומר. וגם על עצם השכחה יש מקום לחייבו והדבר תלוי במחלוקת האם שכחה היא אונס (כגון בעירוב תבשילין עוד). ולמעשה נראה לחייבו, ונעשה קנין על פשרה גם כדי שלא יהיה צורך לברר אצל שמאים מומחים מה מחיר המצלמה (בניכוי מחיר הכבל שמחבר למחשב), מה מחיר שתי הבטריות שאבדו, ומה מחירם עתה בתורת משומשים, שנראים כמו חדש, וחלק מהפשרה הוא שלא מבררים בדיוק אלא מעריכים בערך כמה היה שווה, וכך נעשה.

בהיותי בגרובין בעת מושב הת"ת דשם, קבלתי פעם מכתב מכ"ת אודות להיות ר"מ בהישיבה דשם, ורצופה מרקה (בול ד. כ.) להשיבו. ויען כי לא היה אז מיד מענה בפי להשיבו, ואחרתי תשובתי עדי י' (יהיה ד. כ.) מענה בפי להשיבו, ובין כך נאבדה המרקה ממני. ויען כי לא הוצרך הענין וחשבתי, מה כי אשיב לו, ואין תשובה — גם כן תשובה. והמרקה, איני שומר עליה רק שומר חנם, אפשר לפטור מאבידה. והנה נזכרתי, כי אולי שומר אבידה אנוכי, ואף גם אם האבידה היתה מחמת איחור תשובתי — איני שומר אבידה, אמנם שכר שימוש היה לי בזה כי הותר לי ליקח אותה ולשלוח באחרת, ע"כ מחויב אני להחזירו. והנני שולח לכת"ר מרקה ואתו הסליחה על שקצרתי,

תנועת המוסר - ב / כ"ץ, דב בן יעקב / עמוד 45
הודפס מאוצר החכמה

<u>וְזִי הָעֲמוּדִים וְחִשּׁוּקֵיהֶם חֵלֶק יֹאַ עַמּ׳ סוֹ</u>

ראובן עמד בתחנת אוטובוס בעיר כדי לנסוע משם לבני ברק נגש אליו אדם זר שאינו מכירו ושאל אותו אתה נוסע לבני ברק כשהשיב בחיוב שאלו האם אתה מוכן לעשות לי טובה ולהעביר חבילה לבני ברק כשהשיב בחיוב נתן לו שקית שחורה ואמר לו מישהו כבר יתקשר אליך ויבא לקחתה ממך שם בבני ברק ולקח ממנו את מספר הטלפון שלו. במהלך הנסיעה אשתו של ראובן לא הרגישה טוב והיו לה בחילות ומיד כשהאוטובוס הגיע לבני ברק ירדו ממנו במהירות ולקחו את המזוודה את העגלה ואת התינוקת אך שכחו את השק ית באוטובוס כשנזכרו ששכחו את השקית עשה ראובן מאמץ כדי להשיב את האבידה ולקח מונית לרדוף אחר האוטובוס אך ללא הועיל לאחר כשעה התקשר שמעון והזדהה כאותו אדם ששלחו עבורו את השקית ושאלו לכתובת שאפשר לבא לקחתה ראובן מאד התנצל וסיפר לו מה שקרה ראובן חשב בלבו שבטח ישמע לא נורא היה שם בסך הכל עוגה וכדו ואז מספר לו שמעון בשקית היו שתי קופסאות שבתוך כל אחת היה פאה נכרית ושתיהן שוות למעלה מ 8000 שקל. ראובן שהוא אברך כמעט נפל לשמע הסכום הגדול שהוא איבד לפני כשעה במו ידיו ואולי גם יצטרך לשלם זאת מכיסו כעת באו שניהם לדין תורה.

טענת התובע :אני מסרתי לראובן את השקית עם הפאות כדי להעבירם לבני ברק והוא קיבל שמירה עליהם וכשלא הורידם מהאוטובוס פשע בשמירה ולכן חייב לשלם לי את מלא ההפסד שנגרם לי. טענת הנתבע אתה פשעת שלא אמרת לי שיש בשקית דבר יקר כזה שאז או שלא היית מוכן לקחתו או שהייתי שומר עליו יותר חשבתי שיש שם איזה עוגה או דבר דומה לזה. כמו כן פשעת שלא רשמת על השקית שום סימן זיהוי שאז היו המוצא יכול להחזירו לך כעת שאין על השקית שום סימן זיהוי אי אפשר להחזירו לך את השקית. ועוד שאשתי מאד לא הרגישה טוב בנסיעה והיינו אנוסים לרדת במהירות מהאוטובוס וגם היה לנו מזוודה עם עגלה ותינוקת ובזמן לחוץ כזה זה טבעי לשכוח שקית שניתן לנו במקרה ואין זה פשיעה אלא אבידה ושומר חינם פטור מאבידה. פסק דין...

חשוב ! מה הן השאלות שיש לשאול כדי להשיב ?

[1] תוספת זו לא היתה לעיני הרב זצ"ל: כלומר, גם אם מניח על ספסל לידו מוגדר פשיעה ! ולכאורה הרי משגיח ורואה, ושמא לא די בכך אפילו בש"ח, וי"ל.